

NEKROMANT

Marek Malik

NEKROMANT

Marek Malik

ISBN 978-80-270-7001-5

PROLOG

OCAS V TLAMĚ

Jak už to tak bývá, všechno má svůj začátek. I Uroboros se musel jednou zakousnout do svého ocasu a začít tak nikdy nekončící cyklus. Co na tom, že nikdo neví kdy přesně se to stalo, stejně jako nezáleží na tom kdy začal náš příběh. Jednou prostě začal.

Snad by se dalo říci, že nabýval svou podobu v dobách kdy po letech nekončících bojů a ničení Světa svitla naděje. Jeden temný čaroděj se postavil proti vlastnímu druhu a naklonil tak misky vah na stranu dobra. Zachránil hroustící se Svět, ale svými činy se stal posledním žijícím temným čarodějem.

Po tomto hořkém vítězství se odebral do ústraní a čekal až se Uroboros znovu zakousne,

protože cyklus se vždy opakuje; pořád dokola. Věděl, že to nikdy neskončí.

A tak strach z obnovení cyklu ho hnal kupředu. Tušil, že se Svět opět brzy požene do temnoty, protože ticho před bouří trvalo už příliš dlouho. Zároveň však pocítoval povinnost zachovat svůj druh, a tak mu zbývala jediná možnost ...

Zapomenuté svitky

Jsme nepoučitelní, historie se vždy opakuje. S touhou po moci je propletena temnota. A s ní přijde Smrt a nastane úpadek; tisíce mrtvých. Ano, nakonec jedna ze stran zvítězí dojde k obnově a možná i rozkvětu civilizace. Ne však na dlouho. Po určité době nastane nový chtíč a nové touhy a to povede k novým bojům a znovu k temnotě. Již několikrát jsme toho byli svědky; jsme nepoučitelné plémě ...

Knihá první

KAPITOLA I

PŘEKVAPENÍ NA MÝTINĚ

Noc byla na léto až nepřírozeně chladná a po obloze se líným krokem plížila temná mračna a střídavě zakrývala a odkrývala zářící měsíc. Ghírský hvozd se zdál být opuštěný, klidný a bez známek života. Tedy až do chvíle než zahoukala sova a protrhla tak pocit naprostého ticha. O několik stovek metrů dál zavyl vlk. Ten táhlý děsivý tón zněl přímo toužebně; po chvíli zavyl znovu tím stejným tónem. Znělo to jakoby chtěl někoho roztrhat na kousky a pak jen olizovat kosti své oběti doběla.

Vlk se světle šedým kožichem a s načervenalým nádechem v očích začal čenichat kolem, náhle se zarazil a opřel se o tři chlupaté tlapy s vysunutými drápy. Zbylou čtvrtou nechal viset ve vzduchu. Tyčil se mezi stromy a čekal. Byl mnohem větší než obyčejný vlk. Předními tlapa-

mi se opřel o strom, protáhl se a dlouze zavyl; po chvíli se opět spustil na všechny čtyři.

Znovu začenal. Nic se nedělo, všude byla naprostá tma a nikde nikdo. Úplňkový netvor, jak byl zdejšími lidmi nazýván, se nehýbal. Upřeně hleděl do dále před sebe a poslouchal. Tentokrát zbystril, něco vycítil. Lidský pach. Trhl sebou a rychlými skoky se nořil hlouběji do hustého temného lesa.

Klusal po nerovné kamenité stezce dokud se před ním neobjevila mýtina. Ve dne zde mohlo být opravdu krásně, ale teď v noci a navíc za úplňku to tu vypadalo víc než strašidelně.

Konečně spatřil to kvůli čemu byl tady. Velmi obezřetně se k té věci přibližoval a během krátké chvíle už se tyčil přímo nad ní. Sklonil tlamu a poznal lidské mládě, zabalené jenom v malém tenkém plášti, jak si cucá svoje mrňavé prstíky.

Dítě si z příchodu netvora vůbec nic nedělalo. Dokonce si ho nijak zvlášť nevšímal.

Úplňkovému netvorovi se zúžili oči; pak otevřel svou tlamu, která byla plná nažloutlých ostrých tesáků.

Maličké dítě, místo toho aby začalo plakat, se usmálo.

Netvor stojící přímo nad ním začal zběsile vrčet. Už se chystal na dítě zaútočit a vychutnat si to líbezné křupání jeho kostí. Těšil se až mu jediným pohybem ukousne tu maličkou hlavičku.

Kolem tlamy se mu tvořila pěna, chtěl kousnout, ale *něco* mu v tom zabránilo. Srst na hřbetu se mu naježila. Netvor prudce trhl hlavou a spatřil siluetu dospělého člověka. Samce.

Nově příchozí stál opodál a byl rozkročen do bojové pozice. Ruce měl natažené a jasný pohled upíral před sebe. Muž měl dlouhé sněhově bílé vlasy spletené do copu. Tvář měl pohublou, takže jeho protáhlé lícní kosti s bradou do špičky zřetelně vynikaly.

Úplňkový netvor se ho nezalekl, byl připraven okamžitě zaútočit. Jenže, přesně tak jako před chvílí, *nemohl*. Něco hluboko v mysli se mu postavilo na odpor a nedovolilo mu to udělat jakýkoliv pohyb. Plíce se mu vyprázdnily, a všechny ostatní orgány se začaly zmenšovat. Byl naprosto bezmocný. Bolest se zvětšovala až netvor začal kňučet. Celé jeho tělo se začalo nekontrolovaně třást.

Muž ve stínu se usmál.

Ghírský hvozd, před několika okamžiky

Byl úplněk a měsíc zářil téměř tak silně jako slunce ve dne, ale uvnitř lesa to nešlo moc poznat. Les byl tak hustý, že jím pronikalo opravdu jen málo měsíčního svitu.

Větším křovím se právě prodírala mužská postava. Našlapovala jemně a pomalu, neustále sledovala okolí, něco hledala. Muž měl své sněhové vlasy narychlo stažené do copu aby mu nebránily ve výhledu. Co chvíli se přikrčil a prohlížel si zem, křoví, stromy, lesní stezku, prostě všechno.

Náhle něco zahlédl. Rychle se k tomu sklonil a okamžitě to poznal. Byly to zvířecí chlupy.

Muž zašeptal zaklínadlo a z konečků prstů mu vystřelily proužky bílého světla, které se mu ovinulo jako malý had okolo ruky.

„Našel jsem tě,“ pravil muž dívaje se na zvířecí srst.

Poté pozvedl ruku se světlem před sebe a uviděl polámané větvičky nízkých keřků planých ostružin. Teď už si byl jist hned ve dvou věcech:

že jde správnou cestou, a že monstrem, které pronásleduje, je již blízko.

Vy kročil dál po stopách té bestie. Běžel po kamenité stezce a věděl, že se řítí správný směrem. Nejenže viděl otisky tlap v blátě kousek mimo cestu, ale teď už ho dokonce cítil. Vše kolem bylo nasáklé tím nezaměnitelným vlčím pachem. Už dlouho toho netvora hledal, zatím mu pokaždé dokázal uniknout, ale dnes už ne. Již bylo dost mrtvých, které za sebou zanechal.

Muž zpomalil, blížil se k mýtině. Pach byl čím dál silnější. Už šel jen krokem, přikrčil se. Již se nehodlal dopustit žádné chyby. Schoval se za velký keř a nenápadně z něj vykoukl na mýtinu. *Támhle je!* Křikl v duchu, když spatřil ohromného vlka jak se nad něčím sklání. Rychle vyšel vpřed, doufaje, že nejde opět pozdě, protože nejednou mu netvor jen o vlásek unikl. Ale dnes už ne. Muž, oděn v tmavém plášti, vykročil z křoví, rozhodnut zastavit toho démona z pekel jednou pro vždy.

Ruce natáhl před sebe. Vypadalo to jakoby v prstech svíral nějaký kulatý předmět, jenže v nich nic neměl. Naopak, měl je prázdné. Po několika krocích svůj kradmý postup zastavil

a zůstal na místě. Již byl blízko a věděl, že ho vlkodlak každou chvíli vycítí. A právě v ten okamžik se netvor otočil a pohlédl přímo na něj. Příchozí na to byl připraven a prastarým jazykem nekromantů rychle vykřikl temné zaklínadlo. Kožené rukavice, které měl nasazené na ruku, se zaleskly, jakoby jimi zapulzovala energie.

Od toho okamžiku se zvíře nemohlo ani hnout. Obklopila jej neviditelná síla. Vlkodlakovi se od tlamy zvedla pára, těžko se mu dýchalo; pomalu se začínal dusit.

„Už bylo dost mrtvých, které jsi chladnokrevně zabíjel. Už žádné další nevinné oběti,“ promluvil muž.

„Mé jméno je Helluor,“ pravil a jakmile to netvor uslyšel tak zpozorněl, zorničky se mu doširoka rozšířily.

„Ááá, tak už jsi o mě slyšel,“ řekl s pobaveným tónem v hlase. „Tak to jistě víš, že se mě pokoušelo zabít mnoho takových jako jsi ty a vždy bez úspěchu.“

Helluor zůstal na chvíli zticha a vychutnával si sílu toho okamžiku, zbožňoval tu bezmoc

a zmatení v očích démonů, když si uvědomí, že selhali, a že se brzy obrátí v prach.

„Jsi jen pouhá loutka, pouhá zbraň svého Pána, vlku. Dlouho jsem tě hledal. Zabijím takové jako jsi ty. Jsi *nemoc*, která musí být léčená ó zatoulaný vlku,“ opět se zasmál, znělo to ale nepříjemně, až nelidsky a navíc i strašidelně.

Zpoza netvora se ozval nějaký zvuk - tiché vzlyknutí.

„Kdo je tam?“ křikl Helluor, ale nikdo mu neodpověděl. Pláč nepřestával, naopak zesílil. Nikoho však neviděl. Zmateně pohlédl zpět na vlkodlaka, který už sice nedýchal, ale pořád nehnutě stál jako přikovaný na svém původním místě. Ani o píď se nepohnul, zaklínadlo fungovalo dokonale.

„Pozdravuj ode mě v pekle,“ řekl nekromant a pak velmi rychle sevřel obě ruce v pěst. V bezbranném těle Úplňkového netvora to zakřupalo. Všechny kosti mu rozdrtil v prach, a vnitřnosti přeměnil na kaši.

Netvor zůstal bezvládně ležet na zemi. Helluor se zamračil. „Odnesu tě k sobě domů a zítra, až se proměníš do své lidské podoby, tě spálím,“ prohlásil k bezvládné mrtvole. Nekro-

mant často promlouval nahlas – to se na něm projevovala léta samoty.

Opatrně se přesunul blíž, po zvuku teď už tiššího vzlykání, až jeho tmavý cestovní plášť zašustěl. Popošel ještě kousek a spatřil lidské dítě! Ihned k němu vykročil a vzal jej do náruče. Pozorně si ho prohlídl a poznal, že je to malý chlapec. Vzápětí ho zabalil do svého pláště aby ho aspoň trochu zahřál. Pohlédl do těch roztočilých dětských očí a snažil se to nemluvně uklidnit: „Pšš maličký, všechno bude v pořádku.“ Dítě zpozornělo nad tou novou situací a jeho vzlyky postupně slábly až nakonec zcela utichly.

„Neboj se, já se o tebe postarám,“ vtom se zarazil. „Ale kde ses tady jenom vzal? Odneseš ten vlkodlak od rodičů? Jestli ano tak už jsou nejspíš mrtví,“ ptal se, i když věděl, že mu dítě rozhodně neodpoví.

„Ale proč by tě nosil až sem a nezabil tě hned tam kde tě našel. Proč...“ povzdechl si, ať se tu dítě vzalo odkudkoliv, tak se to zjevně nikdy nedozví. Nebyl nikdo kdo by o tom něco mohl vědět. „Ikdyž, možná bych se mohl poptat ve městě.“

Náhle Helluor zpozorněl, usmál se a podíval se na toho mrňouse: „Neboj, já už se o tebe postarám maličký.“ Pak, s dítětem v náruči, vykročil směrem pryč. Předtím se ještě obrátil na zdechlinu vlka a pozvedl své prsty volné ruky. Z dlaně mu vyletěl proud červené energie, která pohltila mrtvého tvora a odnesla jej tam kam Helluor chtěl.

Další den hned zrána přišel za svou dřevěnou chatrč. Dostal se tam úzkou vyšlapanou cestičkou. Byla tam malá čtvercové plocha s ohrádkou. Uvnitř bylo několik hromádek naskládaných kamenů s dřevěnými kříži.

Vedle toho malého hřbitova leželo nahé tělo mladé ženy. Helluor se nad ni sklonil a odhrnul ji tmavé vlasy. Její tvář by byla půvabná nebýt mrtvolného lesku a navíc včerejší kouzlo, které j rozdrtilo kosti se na její kráse taky podepsalo.

Nekromantovi poklesla brada a odevzdaně svěřil ramena. Nečekal, že netvor byla žena. „Možná víš něco o tom maličkém, třeba jsi jeho příbuzná, ba dokonce možná jsi jeho matkou.“

Znovu si povzdechl. „Nechci s démony nic mít, ale řekl bych, že mu to budu dlužít. Určitě se mě bude ptát až povyroste.“ Helluor tedy

poklekl vedle hlavy mrtvé ženy a položil jí obě ruce na čelo. Rty se mu se rychle pohybovaly když z paměti vyslovoval temné zaklínadlo.

Pocítil jak se mu do hlavy nahrnulo spoustu nových vzpomínek. Trhl sebou až zkřivil tvář bolestí.

Viděl ženu, jak zběsile běží lesem. Jako by jí honila smečka krvelačných šelem. Ohlédla se přes rameno. Cítil z ní strach a čiré zoufalství. Až teď si Helluor uvědomil, že něco nese v náručí přitisknuté pevně k hrudi. Klopýtala po pěšince až k malé mýtině. Tam na trs trávy položila malé dítě. *Omlouvám se, ale už musím jít. Bolestí sebou cukla. Už se to blíží. Cítím to. Vlk se dere na povrch. Bojím se, že budu moc blízko když se proměním. Už musím jít. Sbohem maličký Berstteli.*

„Tak přece jen toho malého znala.“ Zbylé vzpomínky byly rozmazané. Některé byli vlčí. Vytušil, že nic dalšího se již nedozví a rychle kouzlo přerušil a pro sebe si zabručel: „Málo odpovědí jsem získal, ovšem víc v než jsem doufal. Jak jen to říkala... Ach ano, už vím, *Bersttel* se jmenuje.“

Helluor si stoupl nad tělo a pronesl další ze svých kouzel. Ženino tělo vzplálo modrozeleným plamenem a shořelo na prach. Promnul si ztuhlé klouby na prstech a vstoupil na malý hřbitov, kde postavil další malou hromádku z kamení a do mezírky mezi nimi vložil dřevěný kříž, tvořený dvěma svázanými větvemi.

KAPITOLA 2

DOSPÍVÁNÍ

Maličký Bersttel rostl a rostl. Již od raného dětství ho Helluor učil číst a psát. Stal se chlapcovým mentorem. Vyprávěl mu různé příběhy o hrdinech a předčítal mu ze svitků a knih. Učil ho mluvit jazyky těch nejdůležitějších ras Světa. Bersttel tak celé dny trávil nad učením se nových a nových věcí.

Jak mu roky přibývaly tak začínal být čím dál více zvědavější. Nejednou se starého čaroděje ptal na své pravé rodiče. Helluor byl připraven a rozhodl se ho již jako malého moc nešetřit. Řekl mu pravdu, že je nejspíš zabil vlkodlak. „Osud si však přál abys přežil a bojoval proti temnotě, můj učedníku.“

„Takže jsou oba mrtví?“ otázal se smutně Bersttel.